

Iris was haar naam

TONI COPPERS

Iris was haar naam

Een Liese Meerhout-thriller

Angèle

Opgedragen aan mijn dochters

facebook.com/CoppersToni

© 2011 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk april 2011
Derde druk pocketuitgave februari 2019

Omslagontwerp: Wil Immink
Foto omslag: © Bill Hinton Photography / Getty Images
Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout (België)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3631 1
D/2019/0034/186
NUR 330

‘[...] dan zult u de waarheid kennen,
en de waarheid zal u vrij maken.’

JOHANNES 8:32

‘[...] we should be careful
Of each other, we should be kind
While there is still time.’

PHILIP LARKIN, ‘The Mower’

Zoals bij al mijn boeken heb ik ook nu tijdens het schrijven hulp gekregen van een aantal mensen. Mijn speciale dank aan Natuurgroepering Zoniënwood en vooral aan boswachter Dirk Raes (de echte), wiens liefde voor het Zoniënwood aanstekelijk werkt, aan Britt Janssens en 'de bunch' voor de leuke ideeën, aan Nelly Creten, commissaris bij de FGP Hasselt en, last maar zoals steeds not least, aan Axel Poels, hoofdinspecteur FGP Brussel.

Wat zou ik doen als hij nu ter plekke zou doodvallen, dacht Evelyne Lagrange.

Niet veel, waarschijnlijk. Ze zou om hulp roepen, hoewel de kans dat iemand haar zou horen redelijk klein was. Het Zoniënwood was van nature al dunbevolkt. En de Bundersdreef trok af en toe wel wat wandelaars en joggers, maar zeker niet op deze zondagochtend, een grauwe, kille ochtend waarop het leek alsof het nooit zou stoppen met miezeren. Dat de maand maart naar zijn einde liep, wist je alleen maar als je op de kalender keek; buiten leek de lente nog een eeuwigheid weg.

Naast haar liep haar vriend, boswachter Dirk Raes. Hij ademde zwaar. Zijn wandelschoenen maakten obscene geluiden in de zompige aarde. Niemand zou me horen roepen als hij hier aan mijn voeten lag, dacht Evelyne opnieuw. Ze zou wel nieuwsgierig zijn en zich afvragen of hij echt dood was of niet, maar ze zou hem niet aanraken. Ze zou terugkeren naar de woning en naar het vaste telefoontoestel, want haar mobieltje had geen ontvangst in dit uitgestrekte klotebos, nog zoiets. Ze zou de politie bellen, en dan rustig afwachten.

Ze schrok bij het besef dat het haar op dit eigenste moment niet veel uitmaakte of haar vriend zou blijven leven of niet. Het is zijn terechte straf, mokte Evelyne in zichzelf.

Ze vond dat ze zich toch een beetje moest verantwoorden. Waarom moest hij nu ook zo nodig naar buiten? Waarom had hij haar bijna verplicht om op deze ellendige zondag te gaan wandelen, in plaats van lekker binnen te zitten in dat comfortabele boswachtershuis, bij het grote houtvuur en de diepe fauteuils, en bij haar eerste pineau van de dag? Er was een tijd geweest toen ze haar eerste glas omstreeks vijf uur in de namiddag had gedronken, en niet om tien uur 's ochtends, zoals de laatste maanden steeds vaker voorkwam, maar dat was ook de tijd geweest toen Raes nog naar haar had gekeken, echt gekeken. Een week geleden was ze nog nadampend van de douche naar beneden gekomen in haar nieuwste lingersetje, en hij had haar achteloos weggevuurd omdat ze voor het tv-toestel stond. Hij wilde liever de wielervedstrijd zien.

De boswachter hield zo abrupt halt dat Evelyne tegen hem aanbotste.

‘Ik denk dat de vos zich weer goed geamuseerd heeft’, zei Raes.

Hij wist bijna uit het hoofd welke grote dieren zich in zijn sector van het woud ophielden, iets waar hij Evelyne in het begin danig mee geïmponeerd had.

‘Wat is dat daar?’ vroeg ze.

Langs de rand van de dreef lag een hoopje van iets. Een bloederig hoopje, zo te zien.

‘Troep.’

Ze gingen ernaartoe. Raes boog zich voorover, nam een twijgje dat aan de bosrand lag en porde voorzichtig in de slijmerige massa.

‘Dit snap ik niet’, bromde hij.

‘Wat is er?’

Hij wees met het stokje.

‘Dat is een stukje lever, denk ik. Die dingen daar, dat zijn

restjes van darmen. En dit is de maag.'

Evelyne zag hem wijzen naar een soort omgekeerde, platte peer.

'Vossen eten de maag niet graag. Als ze de keuze hebben, laten ze hem liggen.'

'Wat snap je dan niet?'

Raes stond op en rekte zich uit.

'De grootte van dat ding. Het zou van een ree kunnen zijn, maar dan moet het een flinke knaap zijn geweest.'

Hij keek om zich heen, bestudeerde de sporen en liep toen resoluut het woud in. Evelyne sjokte achter hem aan. Ze beklommen een kleine heuvelrug, en daalden vervolgens tussen hoge beuken steil naar beneden.

Toen de boswachter een tweede keer die ochtend plots stil bleef staan, waren ze nauwelijks dertig meter van de Bundersdreef verwijderd, maar van het weggetje was er niets meer te zien.

'Jezus christus', fluisterde Raes.

Evelyne kwam naast hem staan en keek.

Het eerste wat ze zag, was het lichaam van een man in een kuil. Hij droeg een donker trainingspak en knaloranje loopschoenen. Waar zijn ogen hadden moeten zitten, waren er twee zwartbruine gaten. Hier en daar waren hoopjes bladeren over het lijk uitgestrooid, alsof de man in alle haast in dit ondiepe graf was gegooid en er geen tijd was geweest om hem te begraven.

Het tweede wat Evelyne zag, was de grote, gapende wond in wat eens de buik van de dode was geweest.

Ze draaide zich om en kotste de resten van haar ontbijt tegen de dichtstbijzijnde boom.

'Ze hebben wát gedaan?' riep Liese Meerhout.

'De verkeerde politie gebeld', zei Sura Droste. 'Blijkbaar

hoort de ene kant van dat weggetje bij Sint-Genesius-Rode, bij Vlaanderen dus.'

'En?'

'En de andere kant is grondgebied Ukkel, Brussels Gewest.'

Liese keek haar collega boos aan. Ze had in Simons armen gelegen in haar appartement in Schaarbeek toen Sura's telefoontje was gekomen. Ze hadden mooie plannen gemaakt voor hun vrije zondag, plannen die nu allemaal in duigen vielen omdat een of andere jogger de verkeerde kant van het weggetje had gekozen.

Toen schoot haar iets te binnen: Rode behoorde weliswaar tot het Vlaams Gewest, maar ook tot het gerechtelijk arrondissement Brussel.

'Wacht eens even: of hij nu met zijn hoofd in Brussel en zijn voeten in Vlaanderen ligt, heeft toch geen belang? Da's toch altijd voor ons?'

'Behalve als het lijk op het nabijgelegen grondgebied van Tervuren ligt. Dat is ook Vlaanderen, maar daar gaan wij niet over, da's dan weer voor het parket van Leuven.'

Liese kreunde.

'Het lijk is door een boswachter gevonden', ging Sura verder. 'Hij heeft de lokale politie gebeld, en toen is het een beetje fout gelopen. Ze wilden daar het parket van Leuven verwittigen, maar dat is niet bevoegd omdat het lichaam blijkbaar toch in Brussel ligt. Het heeft een tijdje geduurd voor ons parket er was.'

'Hoe wisten ze dat zo zeker, dat het grondgebied Brussel is?' vroeg Liese. 'Misschien hebben ze zich wel vergist en ligt het lijk in Tervuren, dat kun je niet zo goed vaststellen in een bos.'

De kans dat ze snel weer naar huis kon was klein, maar ze greep elke strohalm.